

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић
Очаране наочаре

Милена и Лука су, чини ми се, добри ђаци који воле да уче о прошлости. То мислим зато што приче које чују од тате и маме памте и занју где се шта догодило. А онда им једног дана тајанствени оптичар поклонил наочаре помоћу којих могу све то и да виде.

Поклон им се јако допао и одмах су хтели да их испробају. Морали су да се договоре у који део града и у које време желе да се врате. Мама и тата су им помагали. Водили су их у оне делове Београда у којима има пуно трагова прошлости. Прво су отишли у Винчу. Ту су некад давно живели дечак Аик и његови родитељи у селу на обали Дунава. Аик има пријатеља рака и пса Вака. Милена и Лука су видели како је Аик био храбар и помагао у гашењу пожара који је у сред ноћи захватио цело село. Друга прича дешава се у Вишњици исто поред Дунава. Ту ми се јако допало што девојчица Еда није дала брату да убије мало јаре. То је у њихово време било чудно, јер су у лов ишли по храну. Али Еда је добро учинила, јер ју је јаре одвело до лековитог извора који је излечило њену маму и поно људи после тога. Затим су Милена и Лука отишли у римско време када се Београд звао Сингидунум. Тада су неки људи били робови, који нису имали слободу, господари су их продавали и морали су да се боре са лавовима. У овој причи свидело ми се што дечак Апије има господара, исто дечака, који га доживљава као пријатеља, а не као слугу. Следећи догађај који су Милена и Лука изабрали да гледају је о дечаку Марку, који живи у време када је у Србији тек почињала да се шири ћирилица. Њени учитељи су тада били прогањани. Свиђа ми се што Марко има пријатеља птицу Оштрокљуног, који је јако паметан и уме да преноси поруке. Онда одлазе у тврђаву Калемегдан, у време деспота Стефана Лазаревића. О њему сам учила из Природе и друштва, али нисам знала да је имао змију која му је помагала. Лука и Милена су видели и битку у којој је Карађорђе ослободио Београд, у којој је било пуно погинулих и рањених српских јунака. И на крају свечани дан када су Турци предали кнез Михајлу Обреновићу кључеве Београда. То је прича о његовом прелепом коњу Сребрном и дечаку који га је сањао и спасао.

Надам се да ће Очарани Оптичар у следећим причама направити Луки и Милени наочаре које воде у будућност!